

den, hvilket naturligvis betød: overfor Arbejderne. Jeg havde altsaa sagt, at det Forsvar, vi skulde skabe, skulde bruges imod Arbejderbefolkningen. Da det blev mig bekendt, sendte jeg straks et skriftligt Dementi til Randers. Men det forhindrede ikke det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) i under Valgkampagnen at fortælle, at jeg havde sagt det samme. Da det kom til min Kundskab, at det ogsaa var misbrugt af en anden, dementerede jeg det paa ny ved at skrive, hvad jeg havde sagt i „Berlingske Tidende“ Ord til andet. Ikke desmindre kom det ved Valghandlingen frem paa ny, at jeg skulde have sagt dette med Udeladelse af Ordet „lovlige.“ Nu haaber jeg at have slaaet denne Snak saaledes ihjel, at den ikke skal blive gentaget.

Jeg beklager, at jeg har været nødt til at komme med disse Bemærkninger. De personlige Bemærkninger, som ogsaa de ærede Medlemmer fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) og Kellerup (Leth Espensen) have rettet til mig, kunde det ikke falde mig ind at svare et eneste Ord paa. Jeg vilde heller ikke have svaret paa de andre Bemærkninger, hvis de ikke havde været af en saadan Natur, at det var nødvendigt.

Det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen) talte om, hvor nødvendigt det var at vise Sparsommelighed. Det er det ganske vist, det er der ingen, der benægter, og jeg har heller aldrig sagt noget imod, at man skulde vise Sparsommelighed paa de militære Omraader; men jeg har lige overfor denne Bemærkning, der idelig og idelig er kommen frem fra de Herrer om Nedsættelser af de militære Udgifter, sagt, at jeg forstaar ikke, at det er det eneste Sted, hvor man vil nedsætte Udgifterne. Overhovedet skal man i Stats-husholdningen, hvor man skal raade over andres Penge, med Nødvendighed vise Sparsommelighed, og det skal man gøre paa alle Omraader, ikke alene de militære. Men Nedsættelsen af den militære Økonomi maa dog begrænses af Hensynet til det forsvarlige. Hvad er Grunden til, at der i Øjeblikket fremsættes høje Krav? Det er den, at fra 1895, da Venstrereformpartiet fik Flertal her i Salen, til Forsvarskommissionen blev nedsat i 1902, er kun en eneste Ting bleven gennemført, nemlig Feltartilleriet, som blev anskaffet, efter at Venstreministeriet var kommet til Roret. Endvidere blev der gennemført noget med Hensyn til Underofficerernes Lønninger. Alt andet blev uden videre afvist. Og i Tiden fra 1902 til forrige Aar, da For-

svarskommissionen sluttede sine Arbejder og afgav Betænkning, er der ikke foretaget det allerringeste undtagen Lønningsforbedringen for Løjtnanterne. Man har med Flid ladet alt forfalde, alt uden Undtagelse. Jeg tillod mig, første Gang jeg havde Ordet i denne Sal lige, overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) at gøre opmærksom paa, at man havde solgt Skibene, men ikke sørget for nogen Erstatning. Han havde den Gang udtalt, at saa længe man ikke havde faaet noget nyt, skulde man beholde det bestaaende, men jeg forstod ikke, at det var at bevare det bestaaende, at man solgte Skibene uden at sætte noget andet i Stedet. Blandt de Udgifter, som her ere komne frem — der er meget andet, jeg kunde drage frem —, er Spørgsmaalet om en betydelig Bevilling — jeg husker ikke Beløbet — til Patroner. Jeg tillader mig at spørge: Havde det ikke været den daværende Forsvarsministers Pligt, naar Ammunitionen ikke var, som den skulde være, at sørge for, at Beholdningen i sin Tid var bleven forøget? Der er klaget over, at man nu ved denne Lejlighed skal gaa ind paa en meget betydelig Lønningsforhøjelse. Jeg ser ikke rettere, end at man her har gjort en ganske overordentlig Uret gennem lange Tider. Den eksisterende Lønningslov for Hæren er fra 1867, for Flaaden fra 1868. Den har en Slutningsparagraf om, at naar Hærloven og Søværnsloven revideres, skulle begge disse to Love ogsaa revideres. Hærloven er bleven revideret i 1880 og i 1894, men der har aldrig fundet nogen Revision Sted af Lønningerne. Lønningsloven er en Helhed, saa man kan ikke tage enkelte Ting ud og hjælpe paa Lønningerne for enkelte Klasser uden at forrykke det hele. Man har hjulpet paa Underofficerernes og Løjtnanternes Lønninger, men Kaptajnerne og opad har man ikke villet røre ved. Forrige Aar, da man foretog den store Lønningsrevision, havde det været saa meget naturligere, om man havde taget dette Spørgsmaal med, som der var skabt en Tilstand, der var i allerhøjeste Grad uheldig, ved den ulovlige Avancementsmaade, som er omtalt tidligere, og som jeg ikke her skal komme ind paa. Overfor Kaptajner, Oberstløjtnanter, Generaler, overhovedet de højere Officerer, blev der sagt: De skulle vente, indtil Forsvarskommissionen bliver færdig. Men Lønningslovene og Organisationen have ikke det ringeste med hinanden at bestille, det er to uafhængige Ting. Den Sag burde altsaa have været